

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 123/2017
01.03.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Влајка Комленца, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 561/16 од 03.11.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1 Кж1 293/16 од 13.12.2016. године, у седници већа одржаној дана 01.03.2017. године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Влајка Комленца, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 561/16 од 03.11.2016. године и Вишег суда у Сремској Митровици 1 Кж1 293/16 од 13.12.2016. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 1. тачка 1), тач. 9) и 10) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 561/16 од 03.11.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела шумска крађа из члана 275. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, а затим на основу одредбе члана 68. став 1. КЗ опозвана условна осуда изречена пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 27/10 од 08.06.2012. године, па је казна затвора у трајању од три године и два месеца узета као утврђена и применом одредбе члана 67. став 3. и члана 60. став 2. тачка 2. КЗ и окривљени АА осуђен је на јединствену казну затвора у трајању од три године и пет месеци.

На основу одредбе члана 258. став 1. и став 4. ЗКП оштећена Република Србија упућена је ради остваривања имовинскоправног захтева на парнични поступак.

На основу одредбе члана 264. у вези са чл. 261. и 262. ЗКП окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка чији ће износ бити утврђен посебним решењем.

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици 1 Кж1 293/16 од 13.12.2016. године, делимично је уважена жалба браниоца окривљеног АА и преиначена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији К 561/16 од 03.11.2016. године, тако што је окривљени АА осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се неће опозвати условна осуда изречена пресудом Основног суда у Сремској Митровици К 27/10 од 08.06.2012. године којом је окривљеном АА утврђена казна затвора у трајању од три године и два месеца, а у осталом делу жалба браниоца окривљеног АА одбијена је као неоснована и у непреиначеном делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног АА, адвокат Влајко Комленац поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да се захтев усвоји и укину побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1), тач. 9) и 10) и члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Влајко Комленац, у захтеву за заштиту законитости наводи да је пре доношења првостепене пресуде дана 03.11.2016. године наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења јер из изреке првостепене пресуде произилази да је кривично дело извршено "тачно неутврђеног дана у септембру 2010. године до 24.12.2010. године", те да је доношењем побијаних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наиме, стоје наводи захтева да у изреци првостепене пресуде као време извршења кривичног дела је наведено "што је у периоду од тачно неутврђеног дана у септембру 2010. године до 24.12.2010. године...", то по налажењу Врховног касационог суда произилази да је противправно стање престало дана 24.12.2010. године, па би у смислу одредбе члана 103. став 1. тачка 5. и члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења наступила дана 24.12.2016. године. Из наведеног произилази да је другостепена пресуда од 13.12.2016. године донета пре наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, па се супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, оцењују неоснованим.

Захтевом за заштиту законитости бранилац окривљеног АА, наводи да је доношењем правноснажних пресуда учињена и битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на тај начин што је у изреци првостепене пресуде наведено да је окривљени "ради крађе оборио стабла јасена у количини од најмање 1.5м³ у намери да оборено дрво прода", што није наведено у оптужном предлогу који је измењен на главном претресу, да је окривљени оборио више стабала јасена "у количини већој од 1м³".

По налажењу Врховног касационог суда навођење у изреци првостепене пресуде количина обореног јасена од најмање 1.5м³ није прекорачена оптужница, којом му је стављено на терет "у количини већој од 1м³", јер се ради о прецизирању и дозвољеном усклађивању оптужног акта са чињеничним стањем које је утврђено на главном претресу и тиме окривљеном није стављено на терет и утврђено више криминалне активности и воље (криминална количина), јер се у сваком случају ради о количини обореног дрвета преко 1м³, како је и наведено у изреци првостепене пресуде.

Стога доношењем правноснажних пресуда није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

У вези са наведеном битном повредом, захтевом за заштиту законитости се указује да је првостепени и другостепени суд окривљеном изрекао сасвим другу и то строжију кривичну санкцију од оне коју је предложио јавни тужилац, а у вези с тим и да је повређено начело забране *reformatio in peius*, из чега произилази да се указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, а Врховни касациони суд ове наводе оцењује неоснованим.

Наиме, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП, постојала би да је суд окривљеном изрекао кривичну санкцију супротно жалби изјављеној у корист окривљеног, а предлозима јавног тужиоца у погледу кривичне санкције изнетим на главном претресу суд није везан, па тако није ни повредио начело забране *reformatio in peius* односно учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10) ЗКП.

У односу на наводе захтева браниоца окривљеног да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, то јест на исказу сведока ББ те да су исте донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да су исти неосновани, с обзиром да у конкретном случају првостепени суд је на главном претресу одржаном дана 03.11.2016. године, читањем исказа сведока кога није могао пронаћи, поступио у свему у складу са одредбом члана 406. став 1. тачка 1) ЗКП.

Наводима захтева, којима се указује да је у конкретном случају примењен закон који се не може применити, јер је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења, као и да се не може применити одредба члана 275. став 2. КЗ, указује се на повреду закона из

члана 439. тачка 2) ЗКП, али се не конкретизује у чему се ова повреда кривичног закона састоји, већ се оспорава утврђено чињенично стање, а из којих разлога сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП није дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Бранилац окривљеног АА, као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче и повреду закона из члана 438. став 1. тачка 5) ЗКП, а која повреда не представља законом (члан 485. став 4. ЗКП) дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости, и у том делу захтев је недозвољен.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама нису учињене битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 1), 9) и 10) и став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку на које се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић